

КОЛЕДНА ПЪСЕНЬ

Нани, мамино чедо,
ой Коледо, мой Коледо...
Пеленки съмъ ти ушила,
не отъ злато, не отъ свила,

а отъ черъ конопъ тъкани —
нани ми, душице, нани...
Света Петка те люлѣе,
Богородица ти пѣе.

Нани, чедо во Христѣ,
спи ми, мамино дете.
Нани, нани, златно чедо,
ой Коледо, мой Коледо...

И. Стубель.

КОЛЕДНА РАДОСТЪ

Малкъ подбалкански градецъ. Покривитъ на прихлупенитъ кжщи сж покрити съ снѣгъ. Вечерь. Легналъ на дървенъ одъръ, азъ гледамъ презъ открития прозорецъ очертанието на величествения, покритъ съ снѣгъ Балканъ. Чувамъ, какъ той ечи, а ехото потъва въ вѣчната пѣсенъ на планинската рѣка. Една трептяща слаба свѣтлина отъ кандило освѣтява предметитъ въ стаята, задъ които пада дебела сѣнка.

Мълчимъ. До менъ е по-голямиятъ ми братъ, а задъ него — малкото ми сестриче. Мама е седнала на края на одъра. Чувамъ, какъ въздиша дълбоко. Погледътъ ѝ блуждае. Обръщамъ се. Не мога да заспя. Срещу Коледа е. Миналата година бѣше весело, защото и тати си бѣше у насъ. Малко по-късно той замина да търси работа. Получавахме писма и пари, но отъ ме-

сецъ насамъ, той не се обажда. Казватъ, че нѣкакъвъ тунелъ се срутилъ и засипалъ всички, които работили вътре. Тати сжщо работѣше въ тунели. Дали между засипанитъ не бѣше и той?

Едно охкане се изтръгна отъ гърдитъ на мама. Презъ зиналата камина вѣтрътъ съскаше. По нѣкое време сънътъ надви мислитъ ми, и азъ заспахъ. Дали мама е спала — не знамъ. Мелодичниятъ звънъ на черковната камбана ме събуди. Мама се обличаше за черква.

Неочаквано пжтната врата се хлопна и се чува тежки стѣпки. Мама отвори. Предъ насъ се изправи загубениятъ ни баща. Наскачахме. Тати ни носѣше много подаръци, но ние не се радвахме на тѣхъ. Защото Дѣдо Коледа ни изпрати най-скѣпия подаръкъ — върна загубения ни баща.

Ив. Шиваровъ.